

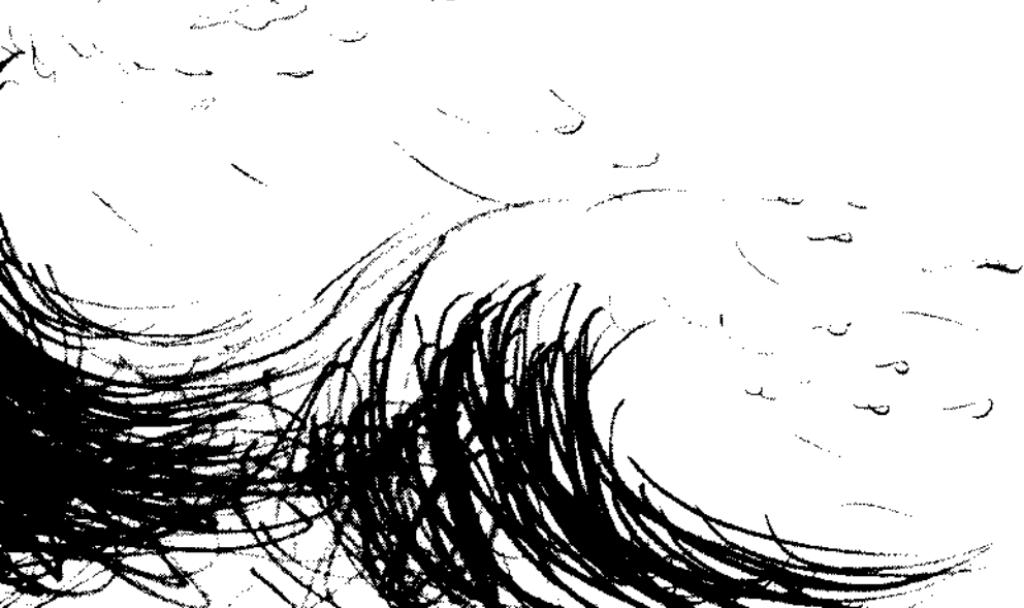
Розділ I. МОРСЬКИЙ БІЙ НА МЕЧАХ (ЛИШЕ НОВАЧКИ)

Тор так лютував, ніби СКАЗИВСЯ.

Він роз'ярився і наслав могутню літню бурю, яка здибила море круг похмурого острівця з назвою Лобур. Над диким розлютованим океаном завивав чорний вітер. Небо здригалося від шаленого гуркоту грому. Безжальні списи блискавиць пронизували водяну гладінь.

У таку погоду тільки божевільний міг би вийти в море на човні чи кораблі.

І тим дивніше було бачити на хвилях корабель, який то підкидало вгору, то жбуруляло вниз. Голодний океан

вгризався в його боки, щоб перекинути суденце і лигнути всю його команду, а кісточки безумців перемолоти на пісок.

Божевільного, який старшував на кораблі, звали Громоплюй Галакер. На Лобурі він відав підготовкою піратів, і ця безумна морська подорож була її частиною, що звалася «морський бій на мечах (для початківців)».

— АГОВ, ЗАДРИПАНЦІ! — волав Громоплюй, м'язистий волохатий бовдур шести з половиною футів на зріст, із бородою, схожою на розкуйовданого тхора, та біщепсами з добру балабешку. — ГРЕБЕМО, ПОБИЙ ВАС ГРІМ! ЩОСИЛИ НАЛЯГАЄМО НА ВЕСЛА! ВИ Ж НЕ ЯКІСЬ ТАМ РОЗМАНІЖЕНИ МЕДУЗКИ!.. ГИККУСЕ, ЩОБ ТИ СКИС, ТА НЕ ГРЕБИ, ЯК ВОСЬМИРІЧНИЙ... ШИРОКИЙ КРАЙ ВЕСЬ МАЄ БУТИ ПІД ВОДОЮ... НЕЗДАРИ, МИ ТАК І ЗА ЦІЛИЙ ДЕНЬ НЕ ДОПЛИВЕМО...

Висока хвиля з шумом стрибонула через борт і ляслула Гиккуса Страхітливого Окуня III просто в обличчя. Та Гиккус лиш міцніше зціпив зуби.

Для тих, хто не в курсі: Гиккус — головний герой нашої правдивої оповіді, та коли бачиш його вперше, в це неможливо повірити. Невисокий, простуватий на вид: у натовпі такого й не помітиш.

Крім Гиккуса, на весла налягало ще дванадцять хлопчаків. І якби запитали, хто з них найменше схожий на героя-вікінга, ми без вагань показали б на Гиккуса.

Узяти того ж Бородальфа. Йому щойно стукнуло одинадцять, а підліткову його пику вже рясно обсіли вулканічні прищі, а потім тхнуло так, що хоч стрибай за борт. Захека легко гріб нарівні з усіма однією рукою, а другою колупався собі в носі. Лакузько був ватажок од природи. А в Дурка були порослі волоснею вуха.

І лиш Гиккус не мав чим хвалитися. То був простий собі хлопчисько — худий, веснянкуватий, нічим не примітний.

Під лавами, на яких сиділи гребці, тулилися три-надцять драконів — по штуці на хлопця.

Гиккусів дракон був серед них найменший, геть манюній. То був Беззубко з виду звичайних, або, як ще кажуть, садових драконів, смарагдово-зеленої масті та з великими очиськами, що з докором дивилися на Гиккуса.

ДРАКОНЯЧІ КРИЛА
ЧІСИ ВЕЛИКА ПАРАСОЛЬКА.